

Sygnatura akt VIII C 1907/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa E. M. i W. M.

przeciwko E. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1907/18

UZASADNIENIE

W dniu 2 lipca 2018 roku powodowie: W. M. i E. M. wytoczyli solidarnie przeciwko pozwanej E. K. powództwo o zapłatę kwoty 224,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 stycznia 1998 roku do dnia zapłaty, a także wnieśli o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powodowie podnieśli, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z zawartej przez pozwaną z bankiem (...) SA umowy kredytowej. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty kredytu. W dniu 28 stycznia 1998 roku Firma Handlowa (...) s.c. nabyła na podstawie umowy cesji wierzytelność względem pozwanej. Wierzytelność ta jest wymagalna od dnia umowy cesji. Pomimo wezwania do zapłaty pozwana nie uregulowała swojego zadłużenia.

(pozew k. 4-5)

Na rozprawie w dniu 21 listopada 2018 roku powodowie nie stawili się

– zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiała się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół do wyroku zaocznego k. 20)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. K. zawarła z (...) Bankiem (...) S.A. w dniu 30 marca 1994 roku umowę kredytu na kwotę 810 zł.

W dniu 28 stycznia 1998 roku kredytodawca zawarł z Firmą Handlową (...) s.c. w Ł. umowę o przelew wierzytelności przysługującej kredytodawcy względem E. K. z tytułu niespłaconego kredytu udzielonego na podstawie powyższej umowy.

Przedmiotowa wierzytelność jest wymagalna od dnia 28 stycznia 1998 roku.

(umowa o przelew wierzytelności k. 6, okoliczności bezsporne)

W piśmie opatrzonym datą 15 marca 2018 roku powód W. M. bezskutecznie skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 224,05 zł.

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(wezwanie do zapłaty k. 7, okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonego roszczenia.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny,

Dz. U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Według art. 117 § 1 k.c. przedawnieniu ulegają roszczenia majątkowe, a taki charakter ma niewątpliwie przedmiotowe roszczenie, bowiem wynika z umowy kredytu. Zgodnie zaś z art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata.

W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W przedmiotowej sprawie jak wskazali powodowie i co jest okolicznością bezsporną roszczenie stało się wymagalne z dniem 28 stycznia 1998 roku.

Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 §

1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Nie ulega wątpliwości, że przedmiotowe roszczenie względem konsumenta z umowy kredytu udzielonego przez pierwotnego wierzyciela podlega ogólnemu trzyletniemu terminowi przedawnienia, gdyż jest to czynność prawna dokonana

w ramach prowadzonej przez ten podmiot działalności gospodarczej. W niniejszej sprawie zachodzą podstawy do przyjęcia upływu terminu przedawnienia. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, czyli w sprawie od dnia 28 stycznia 1998 roku. W konsekwencji roszczenie powodów uległo przedawnieniu z dniem 29 stycznia 2001 roku, tymczasem powództwo wytoczono ponad 17 lat później, tj. w dniu 2 lipca 2018 roku.

Strona powodowa nie może zatem domagać się zaspokojenia wskazanego roszczenia jako przedawnionego.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu

– powodowie nie wykazali, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce a nawet nie podnosili takich twierdzeń.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia ani twierdzeń takich nie podnosił. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie

z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W ocenie Sądu, powodowie nie mogą w przedmiotowej sprawie powoływać się ani na okoliczność, że termin przedawnienia jest 3-letni jest stosunkowo krótki, gdyż niweczyłoby to cel instytucji przedawnienia oraz wolę ustawodawcy. Powodowie nie mogą się także powoływać na okoliczność,

że od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia nie upłynął długi czas, gdyż minęło w tym zakresie ponad 17 lat. W sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miała na to jakikolwiek wpływ sama zobowiązana.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

Mając zatem na uwadze treść przepisu art. 117 § 2¹ k.c., Sąd oddalił powództwo w całości, jako że dochodzone roszczenia uległy przedawnieniu, co Sąd był obowiązany rozważyć z urzędu, zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 1104).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.